
Rakovszky Zsuzsa

ÉJSZAKA

Mióta elhagytam magam,
se gond, se baj már nincs velem.
Van poharam, van kanalam,
asztalom, ágyam, istenem...

És van az ablak, van a rács,
négyzetháló mögött a nap,
pirosan hűlő faparázs:
az alkonyat, a pirkadat.

Közbül az éjszakai ég,
szappanhártya duzzad a drót
szemei közt, holdbuborék
száll, míg gyűröm a takarót.

Az esti altatóadag
nem irtja ki tőből a kint,
besöpri csak az öntudat
szőnyege alá. Odakint

folyosók, percegő halott
ívfény. Nyitott szájjal, csukott
szemmel fekszünk, kik a valót
elrúgtuk, parttól csónakot,

s ahogy magába lemerül
elménk, a világról levált
eszméink hemzsegik körül,
méhraj virágzó körtefát.

Az eszelős gyermeki vád,
a sérelem, a félelem,
a bűn, mely szétfut a világ
terein mint történelem,

bennünk rejtve erjed a zárt
térben, hangyasav, mit az ész
termel, hogy szétmarja magát.
Magunk vagyunk a repedés

énünk falán, amelyen át
elszívárgunk, ledugaszolt
palackból lassanként. Levált
szemlencse néz minket, a Hold.

A KETTŐ ÉS AZ EGY

Kezdetben ott állt a világ és köztem.
Akkora nagy volt, hogy észre se vettem,
hogy tőle kapja a bögre, a kisszék,
a kurta gyep azt a könnyű ezüst fényt.
Amikor elment, a hóba, a szélbe,
sírva kitett a világ küszöbére.

Később úgy jött, mint kedves fiatal nő,
ember-alakban, éppen ahogy illő.
De a Mindenség rejtjele, az arca
mindent ígért, bár ő nem is akarta.
A kozmoszt gyöngé vállaira raktam,
sokallta, elment, magamra maradtam.

Most pilléként itt repdes a szememben
pillám mögött, és nem hagyhat el engem.
Most látom csak: az abroszból, a tálból,
a falból is az ő léte világol.
Az ág lombja, az árny bolyha mögött: ő.
Én elfogyok, s megint egy lesz a kettő.

ŐSZUTÓ

Tört fényű, sárga fasorban baktatok.
Képzelt kutyámat pórázon rángatom.
Arnyék-anyám ül egy távoli padon,
mindig eggyel odébb, hol el nem érem.

Ahogy ő nincsen, ahogy mint a halott,
annyit érzek most Bécs, Róma zajából,
fényeiből – úgy leszek egyre máshol,
kereshetsz bármelyik ponton a térben.

Várady Szabolcs

LEHETSÉGES VÁLTOZAT

A holmimat ma is csak összeszedtem,
kis táskámmal megint elindulok.
A rácsok visszahoznak. Rácsodálkozz:
rács kezdet, rács vég. Itt enni kapok – rács
ízében hol a jóillatú bogrács?
Legjobb, ha összeférek és lefekszem.

Elvették amim lehetne hurok.
A rímekre akaszodom. Halálhoz
nem juthatok, élet meg nem jutott.

Mutatnám magam az erényre késznek,
de fűrész szemekkel csak fürkésznék.
Vagyok nekik, ki voltam büszke, félszeg,
tekintetem betűi sanda félszek.
Naponta kérdem: Él-sz-e? Élek, élek.
Vastagszik rajtam az idő, e kéreg.
Fűrész kicsorbul, érjen ahol érhet.

(A Cserépfalvi Kiadó előreláthatólag az idei könyvhéten jelenteti meg – Zelki János ötlete nyomán – „József Attila legszebb öregkori verseit”. Ezekből valók a fentiek.)